

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 209

гр. Плевен , 31.05.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в закрито заседание на тридесет и първи май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Кристина А. Лалева
Членове:	Калоян В. Гергов Мариан В. Иванов

като разгледа докладваното от Мариан В. Иванов Въззивно частно наказателно дело № 20214400600313 по описа за 2021 година

Като разгледа докладваното от съдия Мариан Иванов ВЧНД № 313 по описа за 2021г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.243 ал.7 и 8 от НПК.

Производството е образувано по жалба от З. П. Г. от гр.Плевен, ул.*****, чрез адвокат С.Ч.-САК, против определение № 141/19.04.2021г., постановено по ЧНД № 20214430200764/2021г. на Районен съд-гр.Плевен,трети нак.състав.

С обжалваното определение, Районен съд-гр.Плевен, оставил без разглеждане жалбата на З.Г., против постановление от 26.03.2021г. на РП-гр.Плевен, с което е прекратено наказателното производство по досъдебното производство № 6490/2020г. на РП-Плевен, съдържащо ЗМ-710/2020г. по описа на Първо РУ-Плевен, водено за престъпление по чл.309, ал.1 от НК, поради недоказаност на обвинението.

В жалбата се изразява несъгласие на първо място, с основаниято посочено в определението на РС- гр.Плевен, с което е оставена жалбата без разглеждане.Излагат се доводи за противоречивост на приетото в мотивите на съда относно „допустимост“, „недопустимост“, „основателност“ и „неоснователност“ на жалбата.Твърди се, че е налице несъответствие между мотивите и диспозитива на обжалваното определение, което е предпоставка за отмяната му.В този смисъл се цитира абзац от определението на съда, съдържащо противоречащи и взаимно изключващи се изрази, а именно, че жалбата е подадена в срок, от лице не в кръга на посочените в чл.243, ал.3 от НПК, „допустима“, но „неоснователна“. Цитира се по нататък, в подкрепа на твърдяното противоречие, че съда е счел жалбата и за „недопустима“.В

жалбата се излагат и доводи, за да се обоснове становището, че З.Г. има качеството на „пострадала“, независимо, че досъдебното производство е водено за документно престъпление. С жалбата се счита, че с определението на съда е налице неяснота и объркване досежно преценката и формирането на изводите на първоинстанционния съдебен състав, а именно дали жалбата против постановлението за прекратяване на прокурора е счетена за неоснователна или за недопустима. Излагат се доводи, че използването на опорчения документ води до значителни имуществени вреди, под формата на съдебни разноски, както и негативно отражение в правната сфера на множество субекти. Цитира се съдебна практика. Иска се отмяна на определението на първоинстанционния съд, като бланкетно, неправилно, необосновано и незаконосъобразно и връщане на делото на прокурора за продължаване на разследването.

Въззивният съд след като прецени изложеното в жалбата, доказателствата по делото и оспорваният съдебен акт, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок и е допустима. Разгледана по същество, е основателна, само досежно наличие на основание да се отмени определението на първоинстанционния съд, като се върне делото за ново разглеждане от друг състав на съда, а не на прокурора по следните съображения:

Досъдебното производство е било образувано срещу неизвестен извършител, затова, че на 08.07.2018г. в гр. Плевен, бил съставен неистински частен документ, протокол за проведено общо събрание на собственици на сграда в гр. Плевен, ул. *****, в частта относно присъствието и положен подпис от името на П.Н.П. и бил употребен за да се докаже, че съществува правно отношение- престъпление по чл.309, ал.1 от НК.

С постановление от 26.03.2021г. на Елеонора Янева-прокурор при РП-гр. Плевен, наказателното производство по досъдебното производство № 6490/2020г. на РП-Плевен, съдържащо ЗМ-710/2020г. по описа на Първо РУ-Плевен, водено за престъпление по чл.309, ал.1 от НК, е прекратено на основание чл.199 и 243, ал.1, т.1, във връзка с чл.24, ал.1, т.1 от НПК. Прокурора е приел, че свидетеля Д.Д. макар да е осъществил формално състава на престъплението по чл.309, ал.1 от НК, то не е налице престъпно деяние, обвързвайки този си извод с чл.9, ал.2 от НК. Т.е. деянието не съставлява престъпление.

В постановлението на прокурора е посочено, че подлежи на обжалване пред Районен съд-гр. Плевен, по реда на чл.243, ал.4 от НПК, в седем дневен срок от получаването му.

В разпоредбата на чл.243, ал.4 от НПК, е посочен кръга на лицата имащи право на обжалване-обвиняем, пострадал или неговите наследници или ощетеното юридическо лице. Това постановление е било обжалвано от З. Г.,

чрез адвокат С.Ч.-САК.

За да постанови обжалваното определение първоинстанционния съд на първата страница от мотивите си, е приел, че жалбата против постановлението на прокурора е „допустима“, а разгледана по същество – „неоснователна“.

По нататък в определението на съда, в противоречие с прието вече за допустимост на жалбата, се съдържат съображения относно „недопустимост“ на подадената жалба, като се излагат доводи съобразно чл.74 от НК и съдебната практика за фигурата на „пострадал“, при документните престъпления. Съдът счел, че не е налице пострадал по смисъла на закона, поради което няма лице, което да да би могло да обжалва, постановлението на „РП Лом“, по реда на съдебният контрол.

С диспозитива, на определението си обаче, оставил жалбата без разглеждане, поради „недоказаност на обвинението“.

От изложеното в мотивите и диспозитива на обжалваното определение, не става ясно каква е волята на съда. Дали съдът е приел „допустимост“ на жалбата и „неоснователност“, или е приел, че същата е „недопустима“.

Налице е пълно противоречие от една страна в обстоятелствената част на определението, от друга страна между обстоятелствената част на определението и диспозитива му, относно основанията за оставяне на жалбата без разглеждане, както и противоречивост и неотнорманост на мотивите, към предмета на съдебния контрол, очертан с постановлението на прокурора. Прокурора, е прекратил наказателното производство поради липса на престъпление, обвързано с чл.9, ал.2 от НК, а не поради недоказаност на обвинението. Жалбата е допустима или недопустима. Ако е допустима съда дължи произнасяне по основателността ѝ, ако не е допустима, то тя се оставя „без разглеждане като недопустима“. В този смисъл, не е възможно да се остави частната жалба срещу постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, без разглеждане, поради недоказаност на обвинението. Ако ли пък съда е приел, че не това е основанията за прекратяване на наказателното производство, то липсват мотиви, защо с диспозитива на определението е прието, че обвинението е недоказано.

Изложените мотиви са неясни и противоречиви и не дават възможност на въззивната инстанция да провери каква е действителната воля на първоинстанционния съд. Те са довели съответно, до постановен неправилен и незаконосъобразен съдебен акт.

Ето защо обжалваното определение следва да се отмени като неправилно и незаконосъобразно, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на съда.

При това положение, въззивния съд не следва да се произнася по другите възражения в жалбата, както и по възраженията свързани със законосъобразността на постановлението за прекратяване от прокурора.

По изложените съображения и на основание чл.243, ал.8 от НПК, Плевенският окръжен съд,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 141/19.04.2021г., постановено по ЧНД № 20214430200764/2021г. на Районен съд-гр.Плевен, като неправилно и незаконосъобразно.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____